

Arrest

nr. 240 362 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren als soenitische moslima op (...) in Al-Basra. In 1985 trouwde u met A. J. (...) (O.V. (...)) en u kreeg samen twee dochters en twee zonen, respectievelijk: S. (...) (°1987), M. (...) (°1988), A. (...) (°1989) en R. (...) (°2003). Uw echtgenoot werkte als kok voor de veiligheidsdiensten van de luchthaven van Basra en uw oudste zoon, A. (...), werkte er als chauffeur. In 2017 werden uw echtgenoot en zoon door Iraakse milities beschuldigd van spionage voor de Amerikanen en de Engelsen. Uw man werd telefonisch bedreigd en ontving dreigbrieven. In diezelfde periode kreeg hij ook een bloedklonter in zijn hersenen,

met verlamingsverschijnselen tot gevolg aan zijn rechterschouder en rechterhand. Hij leed ook een hartinfarct, waarvoor hij tot op heden medicatie neemt. Op 25/3/2018 besloten jullie om Irak te verlaten samen met jullie twee jongste zonen, A. (...) en R. (...).

U kwam aan in Griekenland op het eiland Lesbos op 31/03/2018 en diende diezelfde dag nog een verzoek in tot internationale bescherming. Gedurende jullie gehele asielprocedure in Griekenland, woonden jullie in het vluchtelingenkamp Moria, Mytilini. Uw man leed in die periode opnieuw aan een herseninfarct, ditmaal ging deze gepaard met belangrijke verschijnselen van mentale achterstand waaronder verwardheid en geheugenverlies. Ook uzelf kreeg te kampen met gezondheidsproblemen en er werd een kwaadaardig gezwellenontstekingsproces ontdekt op uw schildklier.

Op een avond ging uw jongste zoon, R. (...), naar het toilet in het vluchtelingenkamp Moria, toen hij plots werd aangevallen door drie gemaskerde mannen. De onbekenden probeerden hem mee te trekken naar de bossen. Doordat uw zoon luid schreeuwde, kwamen mensen hem te hulp en kon hij ontsnappen. Zijn belagers sloegen hem op zijn gezicht en bezwoeren hem dat ze hem opnieuw zouden vinden en vermoorden, alvorens ze op de vlucht sloegen. U en uw man kwamen ter plaatse nadat u gewaarschuwd was van de gebeurtenis door uw buurmeisje en u trof R. (...) bloedend aan. Ook de Griekse politie kwam ter plaatse, maar de daders werden nooit gevonden.

U ontving de vluchtelingenstatus van de Griekse overheid ongeveer één jaar na aankomst, evenals uw man J. (...) en uw jongste zoon R. (...). Het verzoek van uw meerderjarige zoon Ali werd echter afgewezen en een beroepsprocedure is tot op heden hangende. U, uw man en R. (...) ontvingen ook een Griekse identiteitskaart rond 15/03/2019 en een vluchtelingenpaspoort rond 11/07/2019. Na uw erkenning als vluchteling door de Griekse overheid werd u een huis toegewezen buiten het vluchtelingenkamp, in Mytilini. U verbleef hier slechts een halve à anderhalve maand voor u samen met uw man en uw jongste zoon uw reis verderzette naar België. Uw andere zoon, Ali, bleef achter in Griekenland. U arriveerde in België op 07/09/2019 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielinstanties op 12/09/2019.

Ter staving van uw identiteit en uw asielmotieven legt u de volgende originele documenten neer: de dreigbrieven van de Iraakse militie; medische documenten uit Griekenland i.v.m. J.'s (...) hart; foto's uit Griekenland van J.'s (...) hart; de Griekse identiteitskaarten van uzelf, J. (...) en R. (...); de Iraakse identiteitskaarten van uzelf, J. (...) en R. (...); de nationaliteitsbewijzen van uzelf, J. (...) en R. (...); medische documenten i.v.m. uw schildklier uit Griekenland; een attest van het Mariaziekenhuis i.v.m. een afspraak voor uw schildklier en de medische dossiers door Fedasil van uzelf, J. (...) en R. (...). Daarnaast legt u ook volgende kopieën neer: uw huwelijksakte; de Amerikaanse documenten van uw broers; de Griekse vluchtelingenpaspoorten van uzelf, J. (...) en R. (...); de Iraakse paspoorten van uzelf, J. (...) en R. (...); een cardiologisch verslag van J. (...) van het Mariaziekenhuis en twee Iraakse werkgerelateerde badges van J. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw schildklier, moet er immers op worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrag zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo blijkt uit deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het geval van uw echtgenoot kan er echter op gewezen worden dat hij gedurende beide persoonlijke onderhoudsbezoeken een redelijk verwarde indruk gaf en dat zowel u als hijzelf melding maken van ernstig geheugenverlies sinds zijn tweede in Griekenland opgelopen beroerte. U legt een begin van staving van dit geheugenverlies neer in zijn medische dossier bij Fedasil, waar er sprake is van een "acute cerebrovasculaire aandoening", evenwel zonder duidelijke gevolgtrekking. Rekening houdend met de onduidelijke impact van voornoemde beroerte op de mentale gezondheid van uw echtgenoot, werd er extra voorzichtigheid toegepast bij de bevraging en inschatting van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het “Eurodac Search Result” van 09/09/2019 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland. U ontving uw Griekse identiteitsdocumenten rond 15/03/2019 en uw Griekse vluchtelingenpaspoort rond 11/07/2019.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U vertelt in dit verband over het grote onveiligheidsgevoel dat bij u en uw gezin heerste gedurende jullie gehele verblijf in Griekenland omwille van de situatie in kamp Moria. Dit algemene onveiligheidsgevoel werd bovendien nog een keer versterkt door de poging tot ontvoering op uw zoon R. (...).

Wat betreft voornoemde ontvoeringspoging van uw zoon R. (...) kan er echter getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit gehele voorval, en in ieder geval aan de geloofwaardigheid van de acute vervolgingsvrees die dit voorval bij jullie teweeg zou hebben gebracht. Vooreerst legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met de vermeende ontvoeringspoging, ook al vertelt u net zoals uw man dat jullie het incident hebben gemeld bij de Griekse politie in het kamp die meteen na het voorval ter plaatse kwam (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.10; CGVS 13.11.2019 p. 10; CGVS 13.01.2020 p.7). Daarnaast is het opmerkelijk dat u totaal geen idee heeft wie R. (...) zou willen ontvoeren of waarom iemand hem kwaad zou willen doen (CGVS 13.11.2019 p.10; CGVS 13.01.2020 p.6). Uw echtgenoot denkt dat het waarschijnlijk dezelfde Iraakse milities waren die hem en uw meerderjarige zoon Ali in Irak vervolgden (CGVS echtgenoot 13.01.2020 p.6-7), maar uzelf maakt op geen enkel moment melding van deze milities in verband met de ontvoeringspoging op uw zoon. Integendeel, u zegt zelfs nooit concrete problemen met deze milities te hebben gehad in Griekenland (CGVS 13.11.2019 p.11) en wijst op verschillende momenten op de aanwezigheid van minstens 20.000 vluchtelingen in kamp Moria en dat het daardoor zeer moeilijk is om te weten wie misdaden beging (CGVS 13.11.2019 p.11; CGVS 13.01.2020 p.6). Uit uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat jullie redenen hebben om aan te nemen dat de Iraakse milities die jullie vervolgden in Irak, jullie ook naar Griekenland zouden gevolgd zijn. Deze conclusie wordt nog eens versterkt door het feit dat uw meerderjarige zoon Ali, die tot op heden nog steeds in Griekenland verblijft, nog nooit problemen heeft gehad (CGVS 13.01.2020 p.3; CGVS echtgenoot 13.01.2020 p.4, p.10), ofschoon ook hij in Irak vervolgd werd door de milities. Het lijkt dan ook volstrekt onlogisch dat uw minderjarige zoon R. (...) in Griekenland bedreigd zou worden door dezelfde milities, terwijl uw echtgenoot en uw oudste zoon Ali, die zélf problemen hadden met de milities in Irak, met rust gelaten werden. Ten slotte kan ook opgemerkt worden dat jullie ook na de ontvangst van jullie Griekse documenten in maart 2019, nog geruime tijd op Lesbos binnen het bereik van de vermeende ontvoerders bleven, waarvan nog minstens vier maanden in kamp Moria zelf en de overige periode, tot september 2019 in het nabijgelegen stadje Mytilini. Na de ontvangst van jullie identiteitskaarten stond het jullie echter vrij om het eiland Lesbos te verlaten. Het feit dat jullie nog bijna zes maanden op dezelfde plaats bleven, is moeilijk verenigbaar met de bewering in permanente angst te leven voor een nieuwe ontvoeringspoging op R. (...). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan jullie ernstige vrees voor vervolging naar aanleiding van de ontvoeringspoging op R. (...).

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene onveiligheid vertelt u over allerlei gevechten en incidenten binnen kamp Moria, waarbij er ook verkrachtingen en moorden plaatsvonden, en over de aanwezigheid van terroristen en IS. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen persoonlijke vervolgingscomponent weet te benoemen, en dat u uw onveiligheidsgevoel telkens slechts staat met een verwijzing naar de “open” grenzen van Griekenland waar iedereen zomaar kan binnenkomen en iedereen zomaar kan doen wat ze willen (CGVS 13.11.2019 p.9, p.11 ; CGVS 13.01.2020 p.5-6). U heeft zelf nooit problemen gehad met andere vluchtelingen (CGVS 13.01.2020 p.5), en uw echtgenoot evenmin (CGVS 13.11.2019 p.11; CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.10). Bijgevolg slaagt u er niet in om een persoonlijke vervolgingsvrees in uw hoofde of die van uw gezinsleden aan te tonen. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in kamp Moria niet representatief is voor heel Griekenland en het u na uw erkenning vrij stond om het vluchtelingekamp te verlaten en zich elders te vestigen.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u onvoldoende medische zorg kreeg en dat uw zoon niet naar school kon gaan.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie

genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de toegang tot medische zorg verklaart u dat u onvoldoende medische hulp ontving. Ten eerste vertelt uw echtgenoot hierbij over de beroerte die hij kreeg tijdens jullie verblijf in kamp Moria waarbij zijn oog helemaal rood werd en men jullie zei dat zijn oog vanzelf weer in orde zou komen (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.9). Hij geeft echter zelf aan dat het bloed ook vanzelf is weggetrokken (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.12). Daarnaast vertelt hij dat hij een paar keer werd weggevoerd met de ziekenwagen en werd behandeld in het ziekenhuis (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.12), en ook toegang had tot een dokter in het kamp zelf (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.12-13). Uit dit alles blijkt dan ook geenszins dat hem medische hulp geweigerd zou zijn. Ten tweede voert u aan dat u uw medicatie zelf diende te betalen (CGVS 13.11.2019 p.6). Het feit dat u zelf instond voor de betaling van uw medicatie kan echter niet gelijkgesteld worden met een weigering tot medische hulp. Ten slotte zegt u ook onvoldoende geholpen te zijn met de problemen met uw schildklier (CGVS 13.11.2019 p.6). Uit uw verhaal blijkt echter dat ook u ontvangen werd door een dokter in het kamp, die u vervolgens doorverwees naar een specialist in het ziekenhuis (CGVS 13.11.2019 p.12), alwaar er een stukje van uw schildklier werd weggehaald en onderzocht en medicatie werd voorgeschreven (CGVS 13.11.2019 p.6). Het feit dat u niet meteen geopereerd werd en dat uw medicatie veranderd werd in België, kan opnieuw niet gelijkgesteld worden met een weigering van medische hulp in Griekenland. Uit al het bovenstaande blijkt integendeel dat jullie beiden niet alleen toegang hadden tot basiszorg in het kamp, maar zelfs tot specialisten in het ziekenhuis. In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat al deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de toegang tot scholing voor uw minderjarige zoon R. (...) verklaart u dat hij geen toegang zou hebben gehad tot Griekse scholen (CGVS 13.11.2019 p.12). Er waren wel aparte scholen voor vluchtelingen, maar daar ging hij niet naartoe volgens uzelf omdat hij niet buiten mocht van u omwille van de onveiligheid (CGVS 13.11.2019 p.12) en volgens uw echtgenoot omdat hij alleen maar wou voetballen (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.13). Wat in beide verklaringen van uw echtgenoot en u vaststaat, is dat het in beide hypothesen om een persoonlijke keuze ging van jullie zelf en geenszins om een verbod opgelegd door derden. Jullie waren wel getuige van een betoging waarbij Grieken protesteerden tegen het feit dat vluchtelingen bij hun eigen kinderen naar school gingen (CGVS 13.11.2019 p.12-13). Op de vraag of u na uw erkenning nog geïnformeerd heeft naar een school voor hem, geeft u echter aan dat u dat niet gedaan heeft (CGVS 13.11.2019 p.12; p.13). Ook uw man heeft nadat jullie de status van erkende vluchtelingen verkregen, geen pogingen meer ondernomen om zich te informeren naar de inschrijving van R. (...) in een Griekse school (CGVS echtgenoot 13.11.2019 p.13). Hoewel het CGVS betreurt dat vluchtelingen zich niet welkom voelen in Griekse scholen, slagen jullie er geen van beide in om aan te tonen dat jullie zoon geen enkele toegang had tot scholing. Integendeel, uit jullie verklaringen blijkt dat zijn afwezigheid op de vluchtelingenschool een bewuste keuze was van jullie zelf en dat jullie na jullie erkenning zijn recht op toegang tot Griekse scholen niet hebben verkend.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De dreigbrieven van de Iraakse militie, uw huwelijksakte, jullie Iraakse identiteitskaarten, jullie nationaliteitsbewijzen, de werkbades van J. (...), jullie Iraakse paspoorten en de Amerikaanse documenten van uw broers, vormen allen bewijs van jullie herkomst en vrees tegenover Irak, die hier niet worden betwist. Jullie Griekse identiteitskaarten en paspoorten bewijzen jullie status als erkende vluchtelingen in Griekenland, hetgeen evenmin wordt betwist. De Griekse documenten in verband met J.'s (...) hart, de Griekse documenten in verband met uw schildklier, jullie medische dossiers van Fedasil, de afspraak bij het Mariaziekenhuis in verband met uw schildklier en het cardiologisch verslag van het Mariaziekenhuis in verband met J.'s (...) hart, bewijzen allen jullie nood aan medische verzorging die, zoals hierboven geargumenteed, in dit geval geen verband houdt met het asielstatuut.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en

van “het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtoverschrijding”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de door hen bijgebrachte documenten blijkt immers dat zij als vluchteling erkend werden in Griekenland en dat zij hun Griekse identiteitsdocumenten rond 15 maart 2019 en hun Griekse vluchtelingenpaspoort rond 11 juli 2019 ontvingen (administratief dossier, stuk 14, notities CGVS man d.d. 13/11/2019, p. 7-8; stuk 14b, notities CGVS vrouw d.d. 13/11/2019, p. 7; stuk 21, map documenten, docs. 5 (Griekse ID-kaarten) en 18 (Griekse paspoorten) en stukken 23 en 23b, verklaringen DVZ, vraag 22). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden ontvoeringspoging van hun zoon R., en in ieder geval geen geloof kan worden gehecht aan de acute vervolgingsvrees die dit voorval bij hen teweeg zou hebben gebracht, zich beperken tot het louter opnieuw verwijzen naar dit voorval, zonder desbetreffende motivering evenwel met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.5. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift en in de terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengen, en stellen dat zij in Griekenland geen toegang hadden tot werk, opleidingen, sociale steun en onderwijs en dat tevens rekening gehouden moet worden met hun medische toestand, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat wat betreft het beweerd gebrek aan toegang tot medische zorg, blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot basiszorg in het kamp waar zij verbleven en dat zij bovendien zelfs toegang hadden tot specialisten in het ziekenhuis. Inzake hun bewering dat hun zoon er niet naar school kon gaan, wordt bemerkt dat verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat hun zoon geen enkele toegang had tot scholing in Griekenland en dat uit hun verklaringen blijkt dat het feit dat hun zoon niet naar school ging een persoonlijke keuze van henzelf betrof en geenszins een verbod opgelegd door derden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat zij in Griekenland geen toegang hadden tot werk, tot opleidingen en tot sociale steun, en dat hun medische toestand hen bovendien verhinderd om werk te zoeken, stelt de Raad ook hier vast dat verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen toegang hebben tot medische zorgen in Griekenland.

Voorts duidt de Raad erop dat verzoekende partijen na hun erkenning een woning kregen toegewezen en tevens een uitkering kregen (administratief dossier, stuk 14, notities CGVS man d.d. 13/11/2019, p. 8 en 11-12 en stuk 14b, notities CGVS vrouw d.d. 13/11/2019, p. 8). Uit hun verklaringen blijkt evenwel dat zij reeds voordat zij naar deze toegewezen woning verhuisden besloten hadden om Griekenland te verlaten, dat zij dan ook geen pogingen ondernomen hebben om een woning te vinden waar zij konden verblijven na hun verblijf in deze (tijdelijke) toegewezen woning en dat zij zich evenmin geïnformeerd hadden of zij recht hadden op bepaalde sociale voordelen (notities CGVS man d.d. 13/11/2019, p. 11-12; notities CGVS vrouw d.d. 13/11/2019, p. 8-9). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geenszins serieuze inspanningen hebben geleverd teneinde in Griekenland een stabiel leven op te bouwen nadat hun een internationale beschermingsstatus werd toegekend en hun rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status te doen gelden. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat hun medische problemen van die aard zijn dat zij hierdoor verhinderd zijn zich zelfstandig staande te houden in de maatschappij en hun rechten te effectueren en dat zij hierdoor dreigen in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

2.2.7. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

2.2.8. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden achten, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.10. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partijen niet aantonen dat artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, geschonden zijn, nu hun immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure

beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG. Het betoog van verzoekende partijen dat er sprake is van een verschil in behandeling dat strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien zij voor wat betreft de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat niet beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.11. Waar verzoekende partijen in hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, met toevoeging van hun medische dossier, stellen dat bij tweede verzoekende partij in maart 2020 een stent werd ingepland wat een levenslange controle impliceert en dat ook eerste verzoekende partij medische problemen heeft, meer in het bijzonder aan de schildklier, dat het coronavirus een zware impact heeft gehad op de economische situatie in Griekenland en dat de moeilijke situatie in Griekenland wordt bevestigd door tal van persartikels zoals geciteerd in deze nota, wijst de Raad erop dat het nogmaals duiden op hun leeftijd, hun medische toestand en de moeilijke economische situatie in Griekenland geen afbreuk doet aan het hoger gestelde. Zo hadden verzoekende partijen weldegelijk toegang tot specialisten in het ziekenhuis, kregen zij een woning toegewezen en ontvingen zij een uitkering en blijkt uit niets dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn hun rechten in Griekenland te effectueren volgens de aldaar vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving. De Raad erkent dat het coronavirus de economische situatie negatief beïnvloedt doch dit geldt voor alle Griekse onderdanen. Bovendien betreft het een pandemie die ook de Belgische economie zwaar treft en kan niet worden ingezien waarom covid-19 een internationale beschermingsstatus zou impliceren.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 november 2019 en 13 januari 2020 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en, voor wat betreft het persoonlijk onderhoud d.d. 13 januari 2020, bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens hun persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hen reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat tonen verzoekende partijen evenmin aan dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT